

Ivar Berendsen: Historien om, hvorledes det personlige Tillæg til de 22 Postpakmestre er blevet behandlet her i Tinget, er meget ejendommeligt, og dersom det kun drejede sig om at bedømme den politisk-parlamentarisk, vilde det i og for sig være en opmuntrende Historie. Jeg kan ikke nægte det ledende Flertal min Beundring over den Maade, hvorpaa det er lykkedes det at træne denne Sag fra Samlingens Begyndelse til henimod dens Slutning; saa at der nu i den 11te Time er al Udsigt til, at Sagen kan falde bort uden nogen Sinde at være bleven realitets-behandlet her i Tinget. Men nu drejer det sig ikke alene om politisk-parlamentariske Manøvrer, men om Mennesker, som der er gjort en iøjne-faldende og fra alle Sider erkendt Uret, og som her af Tinget vente at faa denne Uret gjort god igen, og derfor faar Historien et bedrøveligt Skær. Det drejer sig om økonomisk ringe stillede Mennesker med et særligt sensibelt økonomisk Liv, der først hos den højtærede Indenrigsminister og senere ved Finanslovens anden Behandling her har faaet et grundet Haab om, at den Uret, der var gjort mod dem, skulde blive gjort god igen.

Det vil erindres, at den højtærede Minister paa Finanslovsforslaget for 1911—12 foreslog et personligt Tillæg til de 22 Postpakmestre med en Motivering, der kom direkte fra hans Administration, og som fuldkommen korrekt gik ud paa, at i 1907 vare Postpakmestrene i et Antal af noget over 40 blevne brøstholdne ved, at private Postbudes og Landpostbudes Anciennet blev gunstigere beregnet end de statsansattes. Det var til den Grad indlysende, hvor meningsløst dette var, at alle Partiernes Ordførere besluttede at rette den Fejl ved den store Lønningslov af 1908, og Fejlen blev rettet for samtlige Postpakmestres Vedkommende med Undtagelse af disse 22, der ikke kunde hjælpes, fordi de vare de slettest stillede. Der var nemlig i Lønningsloven af 1908 den Bestemmelse, at ingen maatte stige med mere end 20 pCt., og disse 22 vare saa slet stillede, at hvis de skulde faa den dem ellers tiltænkte Retfærdighed, vilde de stige med over 20 pCt. Saa blev deres Stigning standset indtil 1912. Det er denne Standsning af Stigning, der skulde afhjælpes ved det personlige Tillæg. Alle Partier med Undtagelse af Socialdemokraterne nægtede dette ved Finansudvalgets Behandling.

Men saa viste det sig, tør jeg nok sige, at der ved anden Finanslovbehand-

ling ikke var et Menneske af dem, der deltog i Debatten imod Tillæget, der havde forstaaet, hvorom Sagen drejede sig. Det blev aabenhjertigt indrømmet af det ærede Medlem fra Odense (Halsted) og af Ordføreren det ærede Medlem fra Kallerup (N. P. Jensen) og af den ærede Indenrigsminister, og inden Behandlingen sluttede, var det tilfredsstillende at se, at Ordførerne for de forskellige Partier med Undtagelse af Ordføreren for Regeringspartiet rejste sig og sagde, at da de ikke havde forstaaet Sagen før, vare de villige til at tage den op til fornyet Behandling mellem anden og tredie Behandling. Foruden Misforstaaelsen, som anerkendtes fra alle Sider, var der en særlig Grund, som det ærede Medlem fra Kallerup fremkom med, til ikke at imødekomme disse Postpakmestre, nemlig at de i 1907 skulde være afviste af alle Partier indenfor Lønningsudvalget. Jeg oplyste saa, at dette var misvisende. De vare ganske vist afviste i 1907, men det, de da blev afviste for, blev afhjulpet i 1908, fordi alle indsaa, at det havde været meningsløst.

Mellem anden og tredie Behandling af Finansloven skete saa det ganske regelmæssige, at den højtærede Minister fremsatte Forslag til Tillægsbevillingsloven for forrige Aar, og da det viste sig, at de 22 vare optagne paa den, gik Finansudvalget den ret sædvanlige og meget naturlige Vej at sige, at den Sag debatteres vi ikke ved Finanslovens tredie Behandling, men ved Tillægsbevillingsloven. Det er ikke noget, jeg staar og finder paa. Jeg ved det af personlige Samtaler med forskellige Finansudvalgsmedlemmer. Jeg har endnu i Gaar erkyndiget mig hos det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) om, hvorvidt min Opfattelse er rigtig, og det ærede Medlem udtalte, at Forudsætning var, at der skulde gøres noget for Postpakmestrene. Og i saa Henseende var jeg ogsaa rolig. Dersom Sagen overhovedet var bleven optaget, er Finansudvalget ikke af den Art — det har jeg desuden det ærede Medlem fra Odenses (Halsted) Ord for —, at en Uret, som er øjensynlig og indlysende, ikke vilde blive afhjulpen. Det kom imidlertid til at gaa ganske anderledes. Ved Behandlingen af Tillægsbevillingsloven skete der det, at den højtærede Minister lod sit eget Forslag udgaa, saa at der ikke kunde komme en Realitetsbehandling ved Tillægsbevillingsloven. Det skal jeg lade ligge. Men det er ikke opmuntrende under slige Omstændigheder at staa som den højtærede Ministers Forsvarer overfor hans eget Parti. Jeg skal